

цинът (есафитъ и др. т.) държатъ войска, частни лица съждатъ, отреждатъ тегоби и др. т.) Както най гория същевът на общежителство, държавата се явива само при развитието човешкия живот и е такава потребността на по-високата култура (образование), както долните форми на общежителство са потребността на модите въобще. (Егешъ, Т. II, S. 58).

За начините, какъ са ставали държавите наий знаемъ твърде малко: историята е сърцилла първите държави чакъ тогава, когато вече тѣ били създади и се показвали, че живятъ. По извѣстните начини са: завоеванието, смѣсването на родоветъ, привъзането отъ тѣйкъ родъ другоземна власть, колонизацията (заселването), основаването държави отъ извънчовски преобразувачи (источникъ държави), отъ просветители (тѣкои гръцки държави). Нѣкои си казватъ, че държава може да стапе и по общественъ договоръ. Така мисълъ се е изсказала най ясно отъ представителя на естественото право, но отъ времето на Русо тѣ е стапала почти политическо вървание на края на 18-и и на началото на 19-и вѣкъ. За подкрепяване на нея показватъ създаването на нѣколко нови държави, на пр., републиката въ Исландия (въ 30 г.), Съверо-Американските Съединени държави, и особено устройството на Калифорния, на която преселенците въ 1849 г. си избрали депутати за съставяне проектъ за държавните имъ пареди, които скоро се представи на народа за одобрение и се е удобрилъ. (Моль също се държи о това учение и казва, че при еднакво направление на правите, при прости отношения, общето съюзничество е възможно. Епсукл. S. 84, и. 3). Но много е място да се гледа на общественниятъ договоръ като на основание за образование държави; възможността на общественниятъ договоръ предполага винаги съществуването на обществото съ опредѣлено утвърдено свързалище, съ образовани отношения, цели и власть, която да може да уздари испытането на договора. По нататъкъ, при множеството лица, които трбва да участватъ въ общественниятъ договоръ, твърде е затруднително общето безусловно съгласие; възможно е, че малцината, които едва ли могатъ да гледатъ на себе си като на граждансък контрагентъ и да не испълняватъ решенията, които би приели мнозината. Найсътъ, какво може да значатъ обществените договори за бѫдещите поколения? Прилождането прѣмъри на Исландия, Съверо-Американските държави, Калифорния не са доволно: тамъ все е имало общества, свързани съ единството на интересите си, дори отчести и съ една власть, преди всѣмъ общественъ договоръ; и всичката работа е била само за образоването формата на държавното устройство.

Формите на държавното устройство биватъ твърде много различни и зависятъ отъ множеството пай-разнообразни причини; споредъ начина, какъ е създала държавата, характера и развитието на народа, отношенията на обществените класове, икономическите условия и др. т. Публицистът съ искали да намѣтятъ типически форми за държавното устройство и съ представлявали пай-разнообразни тѣхни распределения, но безъ гоѓдма сподела: тѣ съх видали или въ крайни обобщавания, или съ смѣсени временни форми съ пай основните и пай утвърдилъ форми. (Въ своята енциклопедия Моль — S. 104, п. 2 — критикува разните и предлагани дѣлzenia формите на държавното устройство, и особено Аристотелевското което се основава на числото и отчасти на качеството на лицата, които управляватъ държавата, и което се удържа въ повече или по малко измѣненъ и допълненъ видъ дори и отъ нѣкои днешни публицисти. Но распределението на Моль не е удовлетворително; той дѣли държавните форми на патриархали, патrimoniali, теократически, класически, пай нови и юридически държави: демократически, аристократически и монархички съ разни оттенки. Това распределение е повече описание на различните съществувавши и съществуващи обществени съюзи, отъ колкото на типически форми на държавното устройство; и нѣкои отъ тѣзи съюзи, на пр. патrimonialните, съ повече стихии, много или малко повтаряни въ развитието на по-гоѓдма частъ държави, а не особити самостоятелни форми.)

Началата, които даватъ на всичкото държавно устройство такъвъ или онакъвъ характеръ се заключава въ количеството и качеството на лицата, на които принадлежатъ върховната държавна власть, и на тѣхните отнасяки помежду имъ, а тѣй също и къмъ подчинените власти и на цялото общество. На това основание пай-много типически форми на държавното устройство трбва да се признае: демократията (честата и представителната), аристократията и монархијата (неограничената и конституционната), тѣй като тѣ пай рѣдко се отличаватъ, една отъ друга въ всичките показани отнасяки.

Типическиятъ форми на държавното устройство въ съвръшено чистъ видъ почти не се представятъ. Повечето пти монархически, аристократически и демократически елементи се смѣсватъ въ едно и същото държавно устройство. Осъбътъ това материалните и политическите условия нѣкога до толкова влияятъ на распределението държавните сили, че държави които посътъ външните признания на монархијата, биватъ по своя вътрѣшенъ духъ аристократически, и наопаки, републиките могатъ твърде близко да приличатъ на монархии. Най сътъ, една и същата форма държавно устройство въ различните периоди на живота на човечеството се е съвършила въ много различни видъ, тѣй също гръцките монархии и републики никакъ не са приличали на дългашните монархии и републики. (Нѣкои си, на пр. Баунти и Моль броятъ къмъ особените форми на държавното устройство теократията или идеократията, на които отчинителната чиста състои въ това, че се основава на върхата на непосредственото бежествено управление и се управлява отъ всичките си части, или до идей отъ лица изъ духовната власть. Това едва ли е вѣрно. Главните условия, които опредѣяватъ съществото на държавното устройство, се заключаватъ въ формата на върховното оръжие на държавната власть и на отнасяки на подданините къмъ него; а тѣзи условия не се представляватъ въ теократията въ никакъвъ рѣзко отличенъ видъ, и за това теократията бива и монархически (Европа, Панската Власть), и аристократически (Индия, Египетъ), къмъ самостоятелните форми на държавното устройство Моль брои деспотията, които се отличаватъ отъ другите форми съ това, че сътъ посъдъните иматъ предъ видъ цѣльта на народа и се управляватъ по

закони; а деспотията създадочава всичката власть въ ръцѣ на едно лице, което има само права, безъ да има каквито и да било длъжности, и което управлява държавата само по своя произволъ. Но и въ деспотията биватъ закони, а също се гледа до пѣгъ и цѣлта на народа, та за това деспотията може по-вече да се съмѣта за неразвита или упадъка монархия.)

За цѣльта на държавата. Ученето за цѣльта на държавата представи дѣлъ главни възрѣни: по едното — цѣльта на държавата се слива съ цѣльта на човѣкъ, и то съ всичките или само съ нѣкои; по другото — държавата е установление само юридическо, което опредѣлява и нази юридическата страна на общежителство. (На основание първото възрѣние, държавата е установление за осъществление правдата, добродѣлъта, за постигане обща добродѣлъта у людите, за развитието общежителната страна на човѣкъ; най сътъ, държавата е нещично земно отражение на всебицето царство Божие; къмъ това учение принадлежатъ старите Платон и Аристотел, Беконъ, Томацъ, Бентамъ, Велкеръ, Лео, Баунти, де-Месгръ, Краузъ, Шталь и мн. др. Второто възрѣние се е забѣлѣжило още въ първите произведения на естественото право, особено у Пуффендорфа, и е станало господствующе отъ времето на Банта; то има и до днес защитници: къмъ него трбва да се отнесе и учението на Ареиса, който казва, че държавата е юридически организъмъ на човѣкъвъ общество; че държавата има отнася къмъ съвършилата дѣятельност на обществото, но само отъ къмъ правдата, и съществува въ дѣятельност само тамъ, где то има за цел юридическа дѣятельност.) Първото възрѣние грѣши въ това, че държавата е юридически организъмъ на човѣкъвъ общество; че държавата има отнася къмъ съвършилата дѣятельност на обществото, но само отъ къмъ правдата, и съществува въ дѣятельност само тамъ, где то има за цел юридическа дѣятельност.) Първото възрѣние грѣши въ това, че държавата е юридически организъмъ на човѣкъвъ общество; че държавата има отнася къмъ съвършилата дѣятельност на обществото, но само отъ къмъ правдата, и съществува въ дѣятельност само тамъ, где то има за цел юридическа дѣятельност.) Първото възрѣние грѣши въ това, че държавата е юридически организъмъ на човѣкъвъ общество; че държавата има отнася къмъ съвършилата дѣятельност на обществото, но само отъ къмъ правдата, и съществува въ дѣятельност само тамъ, где то има за цел юридическа дѣятельност.) Първото възрѣние грѣши въ това, че държавата е юридически организъмъ на човѣкъвъ общество; че държавата има отнася къмъ съвършилата дѣятельност на обществото, но само отъ къмъ правдата, и съществува въ дѣятельност само тамъ, где то има за цел юридическа дѣятельност.)

Държавата живѣе не за себе си, държавата не е дѣятъ, които може да застъпи мястото на човѣкъ и да се грижи за удовлетворяване неговите нужди. Людите съ самостоятелни и отговорни дѣятъ, предназначени да се трудятъ и да си придобиватъ всѣко добро съ свои си споди. Държавата е сърдѣцто, да си постигатъ людите своите цѣли. «Нейните дѣлъжности се заключаватъ 1) въ опредѣлението и назенето общежителното (т. е. правото), 2) въ управлението държавните работи и отъ общественици, които не могатъ да се представятъ на гржитъ на самите общества, и, най сътъ, 3) въ спомаганието на отдѣлните лица въ всичките случаи, които, ако и да представятъ частнъ интересъ, но имащъ общъ характеръ, могатъ да се постигнатъ само съ честъ старания.» По той начинъ задачата на държавата е: да установява право, да управлява държавниятъ съюзъ и да спомага, колкото трбва и възможно, общеополезните предприятия на частните лица.

Такъвътъ ежъ общъ цѣли на държавата, съществуващи въ всяка държава. Но все не може да се покажатъ точни и постоянни граници за тѣзи цѣли, защото всъко време и всяка държава, като ги разбира свойски, ту ги стеснява, ту разширява. (Францъ, Егешъ, Моль и др.) Въ първите едници на народниятъ животъ, цѣлътъ на държавата повечето иматъ иматъ само отрицателенъ характеръ: назенето реда отъ вѣтъ и защитата отъ външни нападания. Съ развитието държавниятъ животъ и укрепяванието държавната власть, задачътъ на държавата се разширява: пълътъ, и по проекти на представител на народните сили и потребности, държавата се извика уравнител на неравенството на класовете и на лицата, които (неравенство) се поражда обикновено при неурядицъ, когато пръвъ пътъ се урежда държавата, явява се като распространител на материални и на умствени напредъкъ: замѣнила силата и произвола на частните лица съ дѣятельността на общественото могъщество и из закона, равенъ за всички, ограничава деспотизма на отеческата и смиргжеската власть, уничижава предителиятъ привилегии, освобождава земята, труда и капитала отъ предишни стеснения, предизвиква общъ предприятие, построи на пътища за съобщение, урежда училища, и др. т. Въ той периодъ държавата съществува положително като върховна просветяваща сила, но въ това същето време ги излизатъ обикновено отъ кръга на чисто държавната областъ, подчинява на своите непосредствени гржитъ интереси на обществата и на частните лица, никога дори и взема върху си външно несвойствената ная роля на честъ дѣятъ.

Съ утвърдаванието въ държавата свободата, съзнателното на всѣко въ ия съвърши потребности и навика да работи всѣкъ самостоятелно, разширява се автономията на частните лица и на частните обществени съюзи. А държавата влеза въ чисто държавната областъ и постепенно сътъ инициа кръга на непринадлежните ная занятия, но все пакъ не памята и не ослабя своята дѣятельност въобще. Напразно нѣкои си мислятъ, че високата цивилизация и разумното държавно устройство, отваряки свободата на частните лица, ужъ начинаватъ гржитъ на държавата; напротивъ, при тѣзи условия чисто държавните отношения се усложняватъ, развиватъ се повече, пораждатъ се нови държавни интереси, всички държавенъ животъ приемва по-голямо движение, обръщане, което изисква отъ държавата не престанна и усиленна дѣятельност. (Примѣръ за това Англия и Съверо-Американските Шати).

(Слѣдва)

пия, когото славить и почитать за достоинството му — той никога не бива безъ неприятели. Завистливите хора всяко служатъ около честния, преинчаватъ дѣлата му и критикуватъ постылите му, не за да го поправятъ или да му посочатъ правия путь, ако дѣйствително той, като човѣкъ разбира се, е погрѣшилъ въ пѣцо — но да очернатъ честното му име, за което на всѣду приказва добро, за когото и отъ всяко се слуша съ почитъ; да убиятъ честта му и да го докаратъ въ такова положение, щото той да са отчаи и да напусне кариерата си. Подобно става и съ Васъ като се трудатъ чрѣзъ печата да ви очернатъ нѣкои си черни души (?) На подобни свираче, ако искатъ свирката имъ да се слуша на далечъ и да омаюва слушачите, пе имъ кака: идете въ Аполоновото царство, претърсете всичките стъги и ями, намерете Орфеа и го молете да ви продаде свирката си. Само съ тъзи свирка винъ ще можете да успѣете.

Но Вий Г. Минковъ, който сте презрели спокойствие и отечество, който сте отнели въ земята далечна за да прибрате българчета и да ги образувате, който за доброто на милия Ви пародъ, не ищете да се завърнете въ отечеството си и да приемате пѣкоя хубава, съответственна Вамъ, служба — на пукъ на неприятелите Ви, стойте на мястото си и съмѣдвайте святото си дѣло. До ще время да ся оценятъ заслугите Ви и историята ще Ви въз награди. (ако не бѣше консерваторъ да воюва противъ народната ни свобода, белкимъ р.)

Нашата почитаема Екзархия, която вече отъ 12 години насамъ съществува, ако и да знае твърдъ добръ положението на окръзите: Драмски, Серски, Демиръ-Хисарски, Поройски, Петрички, Малешевски, Мелнички и пр. не си направи трудъ да изиска баремъ единъ момче отъ тия страни и да го испроводи въ повѣрението Вамъ пансионъ на въспитание. Послѣ, когато Австрийското правителство поискъ 15 българчета за въспитание, нашата Екзархия и тоя пътъ постъпилъ по прежнему; испроводи момчета изъ Пловдивъ, Велесь и познамъ отъ гдѣ, а тия мяста ги изостави на самото Провидѣніе. Га и сега когато вече нашия освободенъ пародъ си има свои собствени училища и стипендии, Екзархията пакъ се срамува да изиска пѣкое момче отъ тия окръзи и да го рекомандва предъ наследното Министерство, за да се настани въ пѣкое училище. Друго още по удивително. Въ Солунъ се отвори българска гимназия заедно съ стипендии исклучително за македончета, и тѣзи гимназии е подъ прямия надзоръ на Екзархията, но тя и тукъ постъпилъ несправедливо. Тя е прибрала стипендии по 30 — 40 момчета изъ единъ окръгъ, както напр. изъ Неврокопско, Велешко и пр. и то, споредъ слухове, по двама трима братия и между тѣхъ фигурирали и синове на богати родители, а отъ горбеноменатите окръзи не е прието нито едно момче, ако се наложи. Миналата година чрѣзъ вѣстниците: „Марица“ и „Българинъ“ за двѣ бедни момчета изъ Мелничкия окръгъ направихъ покана, но отъ никадъ не се показва.

Но Вий Господинъ Минковъ макаръ отдавна време да сте излезли изъ отечеството ви, макаръ и да стоите далечъ отъ него, много добре сте разбрали, гдѣ и отъ какво се нуждае отечеството ви

ОТВОРЕНО ПИСМО.

Господину Т. Н. Минкову

Директоръ на Южно Славянския Написътъ къмъ Николаевъ.

Многоуважаемъ Господине!

Человѣкъ който стои на завидно място, за когото се приказва въ събра-

отъ колкото Ортакьйската къща. Безъ предварително прощение, само съ едно чисто писмо, благоволихте и приехте едно бедно момче отъ Мелински окръгъ, макаръ, че то не притяжаваше изисканите условия т. е. то е възрастло и слабо развито. Това ми дава поводъ да мисля, че задъ правителственото благодъжение, се крие може би Вашето, когото неискате да ми явите. Въ писмото Ви отъ 4 Септември т. г. освенъ радостта щото ми писахте за приеманието на Илия и за неговото настояване, но още ми давате и надежда че и други момчета отъ тия окръзи ще ли сте да приемете, когато му дойде времето. При шървото отъ Ваша страна повикване ще Ви се проводятъ още три дъца: двъ отъ Петричко и едно отъ Мелинчко.

Кивъйте Господинъ Теодоръ Николаевичъ Минковъ! Да живѣятъ подобни родолюбци за слава и честъ на Българския народъ! За трудолюбието нека Всевишниятъ Ви заплати.

14 Ноември 1882
г. Домъ.

приимете и пр.
С. С. Харизановъ

ДОПИСКИ.

Шуменъ 14 Ноември 1882 год.

Г-на Редакторе!

Има за много ивица да са пишат отъ нашият градъ, било по училищата, било по полицейското управление, било за телеграфо-пощата. Нъ за сега ще приложат всичко за горбеноменатитъ учреждения, само ще ви спомена за една нова и нечути комедия, която са извършила минадата недълъжъ нашъ филосовски Шуменъ. На 7-и т. г. сутринта прѣдъ вратата на храма „Възнесение“ са памѣрва едно дѣте, което види са нея ионъ са е родило и оставено отъ родителите му, безъ обаче да са знае народността му, че то са го оставили. Прѣзъ това време минаватъ двѣ жени, които отивали за вода; чуватъ дѣтски гласъ и като са узартватъ, виждатъ спомѣнатото дѣте. Зематъ и го занасятъ въ килията на канделаря. Дохажда тогава Священика и му явяватъ за всичко станало, а той казалъ да са испрати дѣтето въ град. общ. управление, за да издирятъ кои са родителите му, иначе немога да го кръщамъ. Днесъ като отивахъ въ църква, плендѣйно чувамъ гласъ на попъ Папасоета. По любопитствувахъ да зная запо е? Виждамъ, че той викаше на единъ джандаринъ, който бѣше донесалъ дѣтето, а той испрати отъ общ. съвѣтъ за да донесе дѣтето за да са кръсти, когато попа думаше на жандарина „какъ името на родителите му защото иначе немогъ да го кръстя, ионаже познай, родителите му отъ каква народностъ са. Отговорихъ на джандарина бѣше този: „родителите му са българи, иъ ми е казано да не ти казвамъ, защото посълъ ако би да явя, ще бѫда прекаранъ прѣзъ иглени уни, за това и не можъ да ти явя, само това—че са българи родителите му.“ Слухъ са носи че бащата на дѣтето оладжакъ е билъ писаръ; заради това и не бивало да се яви. Щомъ са научи и зная кой е, ще ви пиша.

Единъ очевидецъ.

Заб. р. Въпросното дѣте е Българско, а родителите му са известни на Фатмето туркия, която въ бабува майка му въ собствената си къща, ти го е занесла и оставила прѣдъ черквата; освѣти това нека се обърне внимание и на фугата въ която било обвънто дѣтето, когато се памѣрило и

занесло въ градския съвѣтъ. Който любопитствува да узнае по-отблизо работата, нека се потруди.

Горна Орѣховица, 13 Ноемвр. 1882 г.

Туди създания е сътворица природата, а още по-чудно и дивно е направила тя онова диво същество, което било опредѣлено да управлява Долни-Липинци и Горна-Орѣховица и което нарича себѣ си Лазаръ И. Хаджиевъ.

Доложението възмутителенъ фактъ, ще е въ състояние, мисля, да доведе читателятъ до горното заключение.

На 11 текущий месецъ, въчеръта късно дохождатъ въ града ни пѣколко пътници, кираджии турци, извъ г. Русчукъ, между които и пѣкоти си Пиреоолу Ахмедъ, и расположатъ са въ ханътъ на Димитра Касабова. Като са биле измокрили отъ дъждъ и помръзнали, тия хора си купили малко кюмюръ, налождатъ го на единъ мангъл и оставили го на дворътъ, предъ стаята си, да са распале, до като си наглъдатъ конете.

Но немилостивата есенна студъ, която никому не глѣда хатъръ, измразила и бившия ни заabitinъ Лазара И. Хаджиевъ, който стояше въ една отъ ханските одаи, пуснатъ тамъ отъ ханджията за себантъ, и той прибръзъ и направилъ единъ елъ чабуклукъ, като грабналъ чуждия мангъл и го виниша въ одаята си. А его кираджинъ идватъ да си тѣсятъ мангълъ, да са изсушатъ и стоплатъ, а не намиратъ ищо. Попитватъ тогава ханскиятъ слуга: „Дѣни е мангълъ, когото преди малко си тукъ оставихме да са гори?“ — „Въ насрѣдната ода е; тамъ има единъ почтенъ човѣкъ, той го взе; идете и искайте си го,“ отговорилъ имъ слугата, като имъ посочилъ съ пржетъ стаята на Хаджиевъ.

Единътъ отъ кираджинъ, Пиреоолу Ахмедъ, помоленъ отъ другаритъ си, приближава са до вратата на грабителя, похлопува и замолилъ го да му даде мангълъ, защото той е неговъ и на другарите му, кюмюрътъ еж купиле тие сами и трѣба имъ. — „Дишари, киопекъ, сени гиди динии . . .“, диво изрѣвали г-му, отваря вратата на стаята си, напада, като тигъръ, бѣдния човѣкъ, бива го съ юмруци въ гърди и главата, а посълъ го мушнува въ лѣвата ръка съ единъ мартапски гвоздъкъ, по-остаръ и отъ ножъ.

Слѣдътъ това биениятъ си отива въ одаята, дѣто биле расположени другаритъ му и очаквали мангълъ, топлица. Но Хаджиевъ, тая жедана за бой натура, не останалъ задоволенъ отъ мушкането при неговата си ода, а втѣръжава са и той въ стаята на кираджинъ, подиръ жертвата си, дѣто я билъ и мачкалъ отново. — „Сени йолдюрююмъ ха — а, ий аниамалежинъ кимъ имъ бенъ“, говорилъ той гржмовито, чегато е джалатинъ, останалъ отъ времето на Ибраимъ папа. Като са набилъ така, както си щѣль, негова милостъ пакъ продължилъ заливането си: — „Бенъ хичъ кормамъ адамъ йолдюрюремъ, зере бенъ началникъ адамъ имъ, каймакамъ; севели гене мютесарифъ оладжакъ; йойле аниамалежинъ сизъ“.

Въ това време Хаджиевъ си отива въ стаята, облича си официалните (началническите) дрѣхи, пишелъ съ апомети по него, и напоно са замъквата при Пиреоолу Ахмеда, види са за да го увѣри, че дѣтетично е началникъ, каймакамъ човѣкъ, та дано по тоя на-

чинъ да задържи при себѣ си мангълътъ. (Тука азъ неволно си припомнямъ „магарето въ левската кожа“, съ която то научило да плаше по- силните отъ себѣ си животни, но присѣдпало му.) Не ще дума, че и тоя пътъ г-му мачкалъ и билъ неучтивиятъ турчинъ, който си позволилъ да ище мангълъ, и то въ такова студено време, отъ чеъкъ каймакамъ, мютесарифъ.

За тоя дивъ подвигъ на Лазара И. Хаджиевъ, причиненъ съ присвоение на официаленъ характеръ, биенитъ са оплака на мѣстното околийско управление, съ молба да са изслѣдува виновни и предаде подъ сѫдъ за примѣрио то му наказание, предварително като му са вземе поръчитель, че нѣма да са отклони отъ сѫдебното дирение.

Читателятъ навѣрно ще е любопитенъ да узнае, какво стала мѣжду Хаджиевъ и Ханджията Касабова, продължава ли той (Хаджиевъ) да стои още въ ханътъ, да бие и пронижда мюшеринъ, или си е обратъ крушнитъ отъ тамъ.

Само по себѣ си са разбира, че сичкитъ пассажери, които са смущиха пея въчеръ въ ханътъ и видѣха геройството на „каймакаминътъ“, съ отвращение поглѣднаха на подобенъ бабаилъ и по-желаха да са разпрѣжнатъ по други ханици, за да не би си испатиле и тия иѣцо. — „Такива конто биятъ, като Г-му, и всѣкакво друго зло биха направиле, а ние сме търговци хора и посниме пари съ настъ си“, говоряха пассажеритѣ.

Това като чу, Димитъръ Касабовъ не загуби врѣме, а пехважки партакежътъ на побойника, подаде му бастонътъ въ ръка и прати го по дяволитѣ. — „Молити са бае Димитре, не прави ма кепазе прѣдъ тия хора; дозволи ми и тая въчеръ да сия тукъ“, шушпиа Хаджиевъ, за да го не чуятъ Енчо Пасковъ и Джоржо Момчовъ, които бѣха въ одаята. — „Маригъ! тебѣ думамъ, на вѣнъ отъ тука. Подобни звѣрове, като тебѣ, да ми биятъ и распѣждатъ мюшерините, мене не еж нужни“, изговори ханджията и захбътнитъ одуха.

Това бѣше въчеръта късно, частъ по 2-та алатурка.

Дѣ той отиде да почува, не е известно, че по всѣка вѣроятностъ ще да е билъ отишъ или у „Брадата“, или у Бонинакова, или пѣкъ у подозрѣваниетъ въ иниционеството хаджи Николакъ ефендіоолу, които еж единствените ближни аркадани негови и закрилници.

Видите ли, господа, каква мискинцина, какъвъ позоръ на управявача настъ Г. Орѣховчанетѣ, които не щѣхме да на управявачъ „ажжелиберали“, че биле нарушили конституцията . . . А сега не я нарушиватъ, защото и сѣнката и не съществува.

(„Умъ царува, умъ робува, умъ патки пасе“.)

„Който открадне игла, той може да открадне и червело,“ казва народната поговорка; а ние ще я допълнемъ съ това: който ограбе единъ мангъл кюмюръ, то той може да отграбе и цѣла кола.

* * *

Пишжътъ ни изъ Ески-Джумая:

Отъ нѣколко дни насамъ отъ селенитъ твърдъ мѣсто са купува: дърва, брашно и др. млечнотията е въ патки. Изирво селенина пита, рубли ли ще му сѫ дадать или не, ако не, не са заяви да цѣни; защото Български тѣ мѣдни пари не му трѣбали, понеже Правителството не ги приемало. Самъ цѣнътъ единъ човѣкъ брашно и по пѣктъ ма попита селенина какви пари ще ми даденъ, а азъ като нѣмахъ рубли, казахъ правото че мѣдни пари, той въ сѫщата минута закрепи си колата и отказа да продаде браш-

иото на мене съ таквите пари. Българският медни пари въ такъв случай упалиха на турските каймета, и въ тях ги приемаше правителството им.

Ш. Н. Ш.

На 16 того по заповед на Г-на Министра Соболева се освободи Г-н Д. Цанковъ, комуто се съобщило от префекта, да се отправи съ пръв парадъ за Рахово, а от тамъ за Вратца.

Следъ получаването на това писмено съобщение, Г. Цанковъ написал и испратил на Русенската телеграфо-пощенска станция следующите три телеграмми, които не са приели:

СОФИЯ.

Марку Балабанову

Недълъг пристигнахъ, вчера арестованъ, днес освободенъ, утъръ тръгвамъ за Вратца чрезъ Орехово.

ЦАНКОВЪ

ВРАТЦА

Степану Савову

Утъръ тръгвамъ чрезъ Орехово за Вратца съ жена си, пригответе ми квартира.

ЦАНКОВЪ

ОРЕХОВО.

Симидову

Утъръ тръгвамъ за Вратца пръвъ Орехово съ жена си, пригответе ми най-тонъ.

ЦАНКОВЪ

Съгласно съ служебната № 3380 от Главното Управление на т. и п. не са приемат подобни телеграмми.

Старши дежурни
С. Каспариянъ.

И следующите телеграмми от частни лица, подадени на Русенската Телеграфо-Пощенска Станция не били приемати:

РАХОВО.

Симидову

Приятеля замина за Рахово испроводенъ съ овации.

Тома.

На основание телеграмма № 3376 е не приемата.

Русе 17 Ноември 1882 год.

Старши дежурни
Д. Ивановъ.

СОФИЯ.

Балабанову

Цанковъ днес замина за Рахово Враца, испроводенъ съ овации отъ народа.

Кърджиевъ.

На основание телеграммата от г. т. п. управл. подъ № 3376, не е приемата, само телег. относящи се до министър или до Н. Височество: съ приемати.

Русе 17 Ноември 1882

Старши дежурни
Д. Ивановъ.

ПЛОВДИВЪ

Каравелову

Цанковъ зетъ отъ парода изъ парада, арестуваните освободени днес, испратенъ за Рехово съ овации.

Обретеновъ.

На основание телеграммата № 3377 е не приемата.

Русе 17 Ноември 1882 г.

Старши дежурни
Д. Ивановъ.

СОФИЯ

Министру президенту Генералъ Соболеву.

Отъ вчера сме запрени въ полицията, по распоряжение на Градския Началникъ турятъ ни въ конюшнята. Не знаемъ основанието на арестуванието, нито до кога ще са продължава този произволъ върху насъ.

Тома Кърджиевъ, Янко Ангеловъ, Юрандъ Ганевъ, Хр. Касабовъ, Паничевски, К. Григоровъ, Ст. Киселовъ, Г. Р. Цанковъ, Илия Икономовъ, Димитър Митевъ.

Понеже за приемването на подобни телеграмми се пиша телеграфически Министър въ София, то до получаването отговоръ, не се приематъ.

Нач. Ст. Николаевъ

РАЗНИ

Говори са, че щъла да са испрати една анкетна комисия изъ София, която да испита по-отблисто приключението въ Русе при посрещането на Г-на Цанкова.

Има да забължимъ едно вели-

ко, несумнѣно, явление за удивителният напрѣдъкъ на българската държава, която скоро ще захване да се надпреварва съ Съв. Америка. Нашите чрезничайни (по способности и качествата) министъръ, Вълковичъ-бей, распорѣдилъ се да се прокара една телефонна линия отъ министерството му до подвѣдомствената нему Дирекция на Пощите и телеграфите, — което било вече испълнено!....

Както знаятъ читателите ни, Г. А. Вълковичъ-Бей, прѣди нѣколко врѣме обиколи Европа и Париградъ — неизвестно съ каква цѣль. И за прѣз всичкото негово осъществие отъ столицата, което се продължило около 129 дни: освѣнъ пътните му разноски, министерският съвѣтъ рѣшилъ да му се отпуснатъ по 100 левчета златни на денъ т. е. за 120 дни по 100 франчета, тамъ — 12,900 фр.

Тъй се организира дискредитираната отъ вѣнъ и дезорганизираната отъ вътрѣ България!.. да ни са живи пълномоцници!.. Чисти хорица сѫ бѣ!...

(Съветника)

Софийската „Работа“ съобщава следующата новина:

Фингелъ-адютантъ на Негово Височество Мариновъ отива тѣзи дни, както и другите офицери, въ Русия и, както се чува, ще бѫде прикомандиранъ къмъ лейбъ-гвардия стрѣлковъ на Императорската фамилия баталонъ.

Слухъ са разнесе изъ градъ ни, че на Русенския окр. управител г. Аневъ се предложило да се премѣсти на същата длъжност въ Ломъ, на косто той не са съгласилъ, като си далъ оставката.

Съкът вече се увѣри че извършения скандалъ въ Русе при посрещането на Г-на Цанкова, билъ безъ знанието и безъ заповѣдь отъ старна на Н. Пр. Г. Министър Соболевъ, по поводъ на това говори са, че сичките чиновници по администрацията, щъли да бѫдятъ отчили отъ службата си, а ония, които сѫ нанесли побой и изоръ на гражданинъ, щъли да се дадутъ подъ сѫдъ.

Научаваме са че арестованите и битите граждани въ Русе при посрещането на Г-на Цанкова, щъли да подадутъ заявление на прокурора срѣдъ полицейската властъ, да искатъ удовлетворение, за сичко косто се извършило противъ тѣхъ.

Прѣди една седмица Софиянците щъшли и поискали съгласно съ закона, да държатъ едно събрание въ училището, въ което да обсѫдятъ градските работи, но не имъ се позволило отъ Софийския градоначалникъ.

Обращаме вниманието на читателите си върху писмото на г-на Т. Икономова, което обнародваме въ настоящия си брой, ико съкът обрѣше сериозно внимание на неговото съдържание и да види какъ мисли единъ отъ държавните ни мъжии, като Българинъ и като народенъ приятел.

Изъ Парижъ известяватъ, че главарина на пихлиститъ Князъ Крапоткинъ

не билъ боленъ, но побѣгналъ въ Англия. Единъ отъ неговите другари билъ уловенъ, въ когото се намѣрили много писма, които го компромитиратъ.

Н. В. Сръбската Кралица Наталия, щяла да положи два венци на сандъка на покойния сръбски летараторъ Джуро Даничичъ.

Изъ Парижъ телеграфиратъ, че въ Лондонъ щъла да се събере наскоро една европейска конференция, за окончателното уреждане на Дунавскиятъ въпросъ.

Черногорският Князъ по предложение на държавния съвѣтъ, рѣшилъ да се съставятъ три нови баталиона постоянна войска, единъ за Цетиня, други за Никшичъ и трети за Подгорица.

Отъ обнародваните въ началото на настоящия брой на вѣстника на двѣ телеграмми, особено отъ послѣдната, става ясно, че сичко каквото се извърши отъ старна на администрацията, при пристиганието на Г. Цанкова въ Русе, не е по заповѣдь на Н. Пр. Г-на Министра Соболева. Какво ще послѣдва за тия, които извършиха сичко, безъ заповѣдь отъ старна на Н. Пр. Г. Министър Соболевъ, който извѣсно е извършилъ постъпки, своеобразието, не зачитане законите на права на гражданинъ, не треба да оставатъ непаказани, защото въ такъвъ случаи, често ще бѫдемъ зрители на такива сцѣни, които немогатъ да иматъ добри съдѣствия за държавата. Нека се надѣваме, че Н. Пр. Генералъ Соболевъ, който високо честъка на гражданина, нѣма остави своите по-дългомъжни чиновници, които вършатъ дѣла безъ неговата заповѣдь ненаказани. Не бѫхъ малки престъпленията и който ги видѣ, той непременно си е помислилъ, че не живѣмъ въ България, въ срѣдъ Европа, ами Богъ знае въ коя част на Монголия.

Нѣмаме тукъ злодѣйци, нито противници на властта, нито размирници, но просто познайници, приятели, бивши ученици и любопитни зрители, отишле да посрещнатъ, а ико да видятъ Г. Цанкова; какво произлизи отъ това и какво можеше да произлезе, ако властта не бѣше взела никакво участие? Г. Цанковъ щъши да си излѣзе като съкът пътникъ изъ парохода, и замине съ колата за квартирата, а посрещащите щъхъ да си отидятъ съкът у тѣхъ си и нещѣщие да има никакъвъ скандалъ, никакъ сблъскване, никакви занияния и др. и др. постъпки, които удивихъ мало и голъмо!

Каквото вършатъ консерваторите, никой не имъ са мѣси, а защо да се присъдятъ либералите? Нека се остави съкът свободенъ, ако искаме да има миръ и спокойствие.

НОВИ ГОЛѢМИ ПОДВИЖНИ БУКВИ

ЗВУЧНАТА МЕТОДА

прилепени на твърди корици, отъ гласните по 4 отъ съгласните и цифрите по три.

Цѣна 2 лева съ испращанието имъ.

Памиръ се за проданъ въ редакцията на в. „Славянинъ“ Речука.

Речука скоро-печатница на в. „Славянинъ“.